

om te staan. Dokter Hartman is hier geweest en die heeft rust en kalmte bevolen en daarom . . . .”

„Dat is dus zeker de reden, waarom je straks niet op de repetitie geweest bent, niet?”

„Juist mijnheer, ik kan haar niet alleen laten en ik heb niemand om haar op te passen.”

„Een van je burens soms?”

„Neen, mijnheer!” en een vreemde glimlach plooide Jozefs mond, „neen mijnheer; wel zijn de burens hier arm, arm als wij, maar ze zouden niet gaarne ons, schouwburgvolk, een dienst bewijzen.”

„Hoe is 't mogelijk,” zei van Bergen met een zoeten glimlach, trok deftig de handschoenen uit, vinger voor vinger, zeer bedaard — hij had op het tooneel dikwijls genoeg gelegenheid gehad dit te zien — en zette zich op een stoel, die bij het kacheltje stond, dat geen vuur bevatte.

„Hoe is 't mogelijk,” herhaalde hij, „als wij de Lohengrin of de Faust geven, dan zit dat volk tot aan de nok van het gebouw, natuurlijk om *ons* te zien, want *wij* stellen de personen voor; dan loopen ze ons na en vergeten hunne zaken, maar als 't betreft hen die hun dit genot verschaffen te helpen, dan zijn het „maar” komedianten.” En met denzelfden uitroep, waarmee hij begon, eindigde hij.

Jozef had onwillekeurig geglimlacht, toen van Bergen zoo den nadruk op „ons” en „wij” legde en hij was er van overtuigd, dat zijn chef nog minder geloofde wat hij zei, dan Jozef. Maar de oude man was ondergeschikt en diende te zwijgen.

„Maar hoe zul-je het nu van avond stellen, Jozef?” vervolgde van Bergen, alsof er geen intermezzo was geweest. „Je begrijpt, hoe geldig je reden ook is, wegblijven kun je niet.”

„Ik weet het, mijnheer, maar het zal toch moeten.”

„Moeten?”

Van Bergen richtte zich op, maar vervolgde weer geheel kalm:

„Heb je geen kennis aan de een of andere vrouw, die je taak voor straks kan overnemen? Je weet het zelf ook wel, Jozef, je bent een beste tweede tenor en de aanvoerder.”

„Zeer verplicht, mijnheer, maar ik heb niemand. En — laat ik het u maar terstond zeggen op gevaar af, dat u van mijn onwil bij den directeur beklag doet — al bood zich iemand aan, al was u het zelf, mijnheer van Bergen, ik zou heden avond niet komen. Ik wil van mijn kind niet scheiden, nu zij in dezen toestand verkeert.”

„Koppig ben-je, Jozef, dat is bekend, maar neem nu eens aan, dat ik het van avond zonder jou *wil* stellen, versta-je, Jozef, *wil* stellen, hoe moet het dan gaan met juffrouw Judith? Zij moet de rol van kamenier bij baron van Dalhuijsen vervullen en zij alleen heeft die rol ingestudeerd?”

„Zij kan niet komen, mijnheer, maar laat de directeur dan maar een andere opera geven, b. v. . . . .”